

**CATHERINE
DOYLE**

**DE
REBEL
EN DE
ROOS**

Vertaling De Vertaalzusjes

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Catherine Doyle

Oorspronkelijke titel: *The Rebel and the Rose*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: De Vertaalzusjes

Omslagontwerp: Simon & Schuster UK Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Foto auteur: © Julia Dunin

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1894 2

ISBN 978 94 027 7605 8 (e-book)

NUR 285

Eerste druk november 2025

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd, London, Great Britain.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

URNICA

KUSTLIJN
VAN SERENE

VERBERG

Halbracht

Zilvergebergte

Dennenpieken

HELLE-BOCHT

DE PADDENTREKRIVIER

Appoline-universiteit

De vlakten

Frederics rustplaats

Kasteel Bellevue

Mauranus

Montmaric

FANTOME

DE ZUIDZEE

ZILVER-KUST

HET
KONINKRIJK
VALTERRE

PERSONAGELIJST

ORDE DER VLAMMEN

Seraphine Marchant, *medeoprichter van de Orde der Vlammen*

Theodore Branch, *medeoprichter van de Orde der Vlammen*

Valerie, *medeoprichter van de Orde der Vlammen*

Sabine Fraser, *medeoprichter van de Orde der Vlammen*

ORDE DER DOLKEN

Hugo Ralphe Versini, *oprichter van de Orde der Dolken*

Gaspard Dufort, *voormalig hoofd van de Orde der Dolken (overleden)*

Ransom Hale, *hoofd van de Orde der Dolken*

Nadia Raine, *Dolk, eerste luitenant*

Caruso Dantes, *Dolk, tweede luitenant*

ORDE DER MANTELS

Armand Versini, *oprichter van de Orde der Mantels*

Madame Cordelia Mercure, *hoofd van de Orde der Mantels*

Madame Josephine Fontaine, *voormalig hoofd van de Orde der Mantels*

HUIS VAN RAYERE, HUNNE KONINKLIJKE HOOGHEDEN

Bertrand IV, koning van Valterre

Odette I, koningin van Valterre

Andreas Mondragon Rayere, prins van Valterre
en het neefje van Bertrand

HEILIGEN VAN VALTERRE

1. Calvin, beschermheilige van de dood
2. Celiana, beschermheilige van liederen en gedichten
3. Frederic, beschermheilige van boeren en jagers
4. Maud, beschermheilige van de verloren hoop
5. Maurius, beschermheilige van reizigers en zeevaarders
6. Oriel, beschermheilige van het lot
7. Serene, beschermheilige van dieren
8. Alisa, beschermheilige van zieken
9. Cadel, beschermheilige van krijgers
10. Calliope, beschermheilige van schoonheid en jeugd
11. Placido, beschermheilige van de vrede
12. Jasper, beschermheilige van kunstenaars
13. Lucille Versini, beschermheilige van geleerden

Deel I

‘Na eeuwenlang duister zal alsof het niets is, het licht zich verspreiden middels een bliksemflits. De storm zal nieuwe beschermheiligen verkiezen om te kronen, daar waar drie stenen torens zich niet langer tonen.

Voor degene die niet kan wachten, zal de wil van magie het lot niet bekrachtigen. Er zal gereikt worden naar de eigen weelde, want hebzucht zegeviert waar men macht niet wil delen.

Edoch weegt niet alle magie even zwaar. Hoedt u, want de bedenker van dit spel staat al klaar. Een ander wordt gekozen door het land dat weer welig kan tieren, en zal het lot doen zegevieren.

Het oude Valterre wordt opgesplitst in meerdere stromen als het zwaard en de roos met elkaar in conflict komen. Bondgenootschappen eindigen aan een strop en het koninkrijk der beschermheiligen gaat op de schop.’

DE LAATSTE VOORSPELLING VAN ORIEL BEAUREGARD,
BESCHERMHEILIGE VAN HET LOT

De storm

De storm hield zo driftig huis in Fantome dat de hele stad op zijn grondvesten trilde. Zelfs de rivier deed mee. De hemel weende en de bliksem brulde, alsof hij iets belangrijks te zeggen had. In het noorden, waar de oudste universiteit van Valterre uitzicht bood op de enorme hoofdstad, was een jonge geleerde aandachtig aan het luisteren.

Prins Andreas Mondragon Rayere zat in de vensterbank van zijn slaapzaal met zijn voorhoofd tegen het glas gedrukt naar de onstuimige hemel te kijken. Jarenlang had hij op deze nacht gewacht, en nu was die eindelijk aangebroken.

Deze storm.

Deze vonk.

Deze grootse verandering van het lot.

Grijnzend sprong hij van de vensterbank om zijn regenjas van het haakje aan de muur te grissen. Hij trok hem aan en glipte de stenen gang in. De olielampen flikkerden aanmoedigend terwijl hij door de gang beende, de hoek omsloeg en met drie treden tegelijk de trap af snelde. Buiten raasde de storm door, maar in de geheiligde gangen van de Appoline-universiteit was het ongewoon stil. De andere geleerden hadden zich afgezonderd om in alle stilte in hun slaapkamer te lezen of nog een uurtje of twee in de aangename warmte van de bibliotheek te kunnen werken.

Andreas had zoveel slapeloze nachten studerend tussen de enorme sta-

pels boeken doorgebracht dat hij elke vergulde torenspits op zijn duimpje kende. De kussens van zijn favoriete leunstoel hadden gaandeweg de vormen van zijn lichaam aangenomen. Al die jaren waarin hij driftig op zoek was naar de verloren woorden van de heilige Oriel leken nu slechts een paar dagen in beslag te hebben genomen. In een flits waren ze aan hem voorbijgegaan.

Hij was zes jaar geleden, bijna op de dag af, op de Appoline-universiteit aangekomen: een verwende prins van nog geen zestien jaar, met zachte handen en een onschuldige blik in zijn ogen, met negen koffers vol mooie kleding, gepoetste laarzen én genoeg boeken om een replica van de Aurore-toren in zijn slaapkamer te bouwen.

En nu was hij een geleerde. Zijn kamer lag vol met honderden dagboeken, de koortsachtige notities van zijn vondsten, verzameld op een eindeloze hoeveelheid perkament. Zijn vingers waren permanent zwart verkleurd door de inkt, zijn blonde haren waren in een lange, onverzorgde haardos veranderd en al zijn laarzen waren versleten door de lange wandelingen in de bossen rondom de universiteit.

Vanaf de dag dat Andreas uit het koninklijke rijtuig was gestapt en de trap van de Appoline op was gelopen, had hij zich elke vrije minuut ondergedompeld in de levens van de beschermheiligen. De fragmenten van de laatste voorspelling van de heilige Oriel had hij nauwgezet onder de loep genomen, waarna hij ze als puzzelstukjes in elkaar had gelegd.

Hij hoopte dat dit de nacht was waar hij op had gewacht.

De aanvang van de wederkeer.

De bliksem sloeg in en verspreidde een fel, zilveren licht over de binnentuin. De storm zwol aan. De prins versnelde zijn pas. Hij rende een trap af en vervolgens nog eentje. De deur aan het einde van de lange gang bood toegang tot de doorweekte rechthoek. De regen kuste zijn wangen en streek zijn haren glad terwijl hij over het gras snelde.

Hij was zich er vaag van bewust dat hij van achter de ramen in de gaten werd gehouden.

Aan de noordelijke zijde van de binnentuin sloeg de deur naar de klokkentoren open en dicht. Een teken van de heilige Oriel, de grote voorspeller van het lot. Op de grote, witte wijzerplaat kroop de kleine wijzer naar de

twaaft. Middernacht. Met bonzend hart rende hij met drie stenen treden tegelijk de trap op, in de richting van de klokken.

Gedachten aan wat de morgen zou kunnen brengen, brachten zijn hoofd op hol. Zoveel mogelijkheden...

Zoveel kracht.

De vader van de prins – de enige broer van de koning en de ooit geresommeerde bevelhebber van het koninklijke leger van Valterre – had de vurige interesse van zijn zoon in de beschermheiligen vanaf het begin sterk afgekeurd. In zijn ogen was hij vervloekt met een zwakke, verstrooide erfgenaam. Deze knul was geboren om een grote krijger te worden, maar verloor zichzelf in aftandse boekrollen terwijl hij continu in zichzelf praatte. Een smet op het blazoen van de familie. Een typisch geval voor Maud, beschermheilige van de verloren hoop.

De moeder van de prins was een eeuwige rebel en de prinses van hun buurland Urnica. Zij had opgelucht gereageerd op haar zoons voorliefde voor de academische wereld. Met plezier had ze haar enige kind aangespoord zich in zijn boeken te storten in plaats van in oorlogvoering. Dus toen hij op zijn zestiende vroeg of hij naar de Appoline-universiteit mocht, had ze de koninklijke schatkist aangesproken en ervoor gezorgd dat hij kon gaan.

Zijn vader was uiteraard maar al te blij om van zijn zoon af te zijn.

Inmiddels was het jaren geleden dat ze op de trap van de Appoline afscheid van elkaar hadden genomen. Sindsdien had de prins zijn vader niet meer gezien. Via brieven die zijn moeder regelmatig stuurde, bleef hij nog op de hoogte van het reilen en zeilen van zijn vader. Het nieuws van zijn dood op het slagveld vernam hij in de zondagskrant.

Opgeruimd staat netjes.

Buiten adem kwam hij aan in de nok van de klokkentoren. De smalle deur was niet vergrendeld. Welke geleerde zou immers bij zijn volle verstand tijdens een storm naar boven klimmen? Of überhaupt?

De prins liep het smalle gangetje in. Het licht van de klok scheen als een aureool boven zijn hoofd terwijl hij naar het westen keek, in de richting van de Aurore-toren, die als een kaars in de nacht flikkerde.

Boven zijn hoofd schoot de bliksem door de lucht.

De prins gebruikte de metalen wijzers als steunpunten en beklom de wijzerplaat.

Onder hem werd geschreeuwd.

‘Andreas, idioot, kom naar beneden!’

‘Andreas, straks val je nog!’

‘De prins is gek geworden!’

‘Andreas! Andreas!’

Andere geleerden waren samengekomen op het gras van de binnentuin. Andreas hield zijn blik op de hemel gericht en klom steeds hoger, totdat hij zich op het schuine dak van de klokkentoren kon trekken. Hij wierp een vluchtige blik over zijn schouder en zag een gouden vuurzee rondom de Aurore. Dat licht was feller dan zojuist, feller dan hij ooit had gezien.

Magie.

Magie zinderde in de bulderende wind.

Hij stond te trillen op zijn benen, met zijn voeten aan weerszijden van het schuine dak.

Onder zich hoorde hij een koor van weergalmende stemmen in paniek zijn naam scanderen.

‘Andreas!’

‘Andreas!’

‘Andreas!’

De bliksem verlichtte de hemel en kliefde de wolken in tweeën. De prins strekte zich uit en reikte naar de storm.

‘ORIEL, ZEGEN MIJ!’ schreeuwde hij, zo luid als de donder. ‘IK GEEF ME-ZELF AAN U OVER.’

De bliksem flitste langs hem en reikte als een gebogen vinger naar Fantome. Hij trof de Aurore. Half verafschuwd en half verwonderd zag de prins hoe de toren voor zijn ogen ter aarde stortte.

Een manische lach ontsnapte uit zijn keel. ‘De eerste toren is gevallen! De profetie komt uit!’

De storm slokte zijn kreten op.

Hij reikte naar de volgende bliksemschicht. ‘ORIEL, KIES MIJ!’

Ook deze boog over hem heen en reikte in westelijke richting, naar de laaghangende mist van Ra’azule. Zenuwen maakten zich van hem mees-

ter, zijn hartslag was zo luid dat hij de angstkreten van zijn medestudenten en professors amper kon horen. Zelfs het hoofd van het college, de trouwe mentor van de prins, was in zijn slaapmuts en kamerjas komen aanrennen.

De prins durfde niet weg te kijken van de hemel. Hij kende de laatste profetie op zijn duimpje. Soms voelde het alsof Oriel de belofte hoogstpersoonlijk in zijn ziel had gekerfd. Nog maar één bliksemschicht te gaan. Eén laatste kans. Hij maakte zichzelf wijs dat hij niet zou smeken. Een prins van Valterre was daar te goed voor. Maar toch kreeg de wanhoop de overhand.

Hij ging op zijn tenen staan. 'ORIEL, ALSTUBLIEFT!'

De klokkentoren begon te slaan. Even klonk het alsof de hemel het uitschreeuwde.

Ding!

Dong!

Ding!

De Appoline-universiteit werd gehuld in duisternis en even voelde de prins zich helemaal alleen op de wereld. De haren op zijn hoofd staken alle kanten op. Zelfs de fijne, blonde haartjes op zijn armen en in zijn nek stonden recht overeind. Hij had een kopersmaak in zijn mond en er viel een druppel bloed uit zijn neus.

De wolken boven zijn hoofd braken langzaam open, alsof de beschermheilige Maurius ze zelf uit elkaar had getrokken. Een speer van puntvormig, zilverkleurig licht snelde langs ze heen. De prins opende zijn mond om de speer in te slikken.

De schicht boorde zich als een hete pook in zijn lichaam. Zijn rug kromde zich. De pijn ontlokte zo'n luide schreeuw aan hem dat hij direct zijn stem verloor.

De wereld kleurde zilver toen de hitte hem verslond en zijn botten tot as vermaalde. Zijn hart was als een vulkaan die lava door zijn lichaam pompte.

Nee. Nee! Dit was te heet. Te fel. Te pijnlijk.

Hij kon dit niet verdragen.

Hij kon dit niet laten ophouden.

Hij zakte door zijn benen terwijl de klokkentoren begon af te brokkelen en hij gleed van het dak. Verzwakt reikte hij naar de dakpannen. De stenen schraapten tegen zijn rug terwijl hij als een regendruppel van de rand gleed.

En ter aarde stortte.

Toen hij hard op het gras klapte, voelde hij dat niet. Ook hoorde hij zijn toeschouwers niet vol afschuw schreeuwen toen ze zich door het gevallen puin heen een weg baanden om bij hem te kunnen komen. De prins was verdwaald in de duisternis die volgde, opgeslokt door oeroude, goudkleurige ogen die hem vanuit de schaduwen in zijn brein in de gaten hielden.

De heilige Oriel, wever van het lot.

Ze fluisterde hem iets toe: 'Dief.'

Hoofdstuk 1

Seraphine

Seraphine Marchant stond trillend in de verblindende razernij van de storm en reikte wanhopig naar de hemel. Onder haar voeten hoorde ze hoe de klok het verstrijken van de tijd aangaf.

Ding!

Dong!

Ding!

De bliksem doorboorde haar als een pijl, zinderde door haar lijf met een hitte die haar botten deed smelten. Pijn overweldigde haar en de wereld begon te draaien toen ze viel. In het midden van dit alles zag ze een door de maan verlichte klok, die langzaam verder bleef tikken.

Schreeuwende stemmen riepen haar naam.

Maar het was haar naam niet.

Niet mijn herinnering.

Dit ben ik helemaal niet.

Met een harde klap stortte haar lichaam ter aarde...

Sera werd happend naar adem wakker en schoot overeind. Pippin, die op haar schoot had liggen dutten, spitte zijn oren en gromde zacht.

Op het bankje tegenover haar leunde Bibi naar voren om haar vast te

pakken. 'Niets aan de hand,' zei ze, terwijl ze zachtjes in haar arm kneep. 'Je had een nachtmerrie.'

Sera was nog steeds buiten adem en veegde haar blonde lokken uit haar gezicht. 'Ik denk dat ik in slaap was gesukkeld.'

Bibi's blauwe ogen waren doordrenkt met bezorgdheid. 'Had je weer dezelfde droom?'

Sera fronste haar wenkbrauwen en knikte. 'De klokkentoren.'

Ze droomde bijna altijd over de klokkentoren, de schreeuwende stemmen van mensen die haar niet kenden op de plek die ze niet kon thuisbrengen.

'We zijn er,' zei Bibi, waarmee ze Sera terugtrok naar het hier en nu. 'Kijk maar.'

Sera tuurde uit de achterkant van de wagen en zag hoe het slaperige dorpje Aberville zich voor haar ogen ontvouwde als een setting uit een sprookjesboek. Dit schattige dorp bestond uit kronkelende klinkerstraten en stenen huisjes, charmante etalages met stoffen luifels en een dicht denbos dat de inwoners tegen de chaos van Fantome beschermde. Het laatste restje rijp van de winter deed alles fonkelen, het bedekte de ramen en hing als diamanten tranen aan de daken.

Aberville lag op het platteland, een flink stuk reizen vanaf het noordelijke bergdorp Halbracht, waar ze de afgelopen drie maanden hadden gewoond. Niet dat Sera zich onderweg had hoeven vervelen, aangezien Bibi en haar geliefde vuilnisbakkie Pip haar gezelschap hielden.

Met een kaartspel hadden ze achter in de wagen de tijd gedood. Pip kauwde dolgelukkig op Sera's veters terwijl Bibi erop stond om 'Ik zie, ik zie wat jij niet ziet' te spelen wanneer ze door een dorp of stad reden. 's Nachts zochten ze de dichtstbijzijnde herberg op zodra de paarden moe begonnen te worden. Sera smokkelde Pippin onder haar jas mee naar binnen, waarna ze uitgebreid genoten van een stoofschotel uit de plaatselijke keuken.

Bibi leunde uit het raam toen ze tot stilstand kwamen voor het gele bakstenen huisje van Othilde Eberhard, de beste smokkelaar van Valterre. 'Wauw, wat een grote tuin! Volgens mij zie ik achterin zelfs een meer.'

Buiten zongen de vogels in de bomen hun lied om het begin van de len-

te aan te kondigen. Dat geluid had Sera al maanden niet meer gehoord. De berghaviken in Halbracht krijsten alleen maar. Als een verdwaalde mus al eens tijlpte, werd hij al snel overstemd door briesende paarden en blaten-de geiten. Ze besloot dat dit een goed voorteken was.

Ze sprongen de wagen uit. 'We zijn zo terug,' riep Sera naar Remy, hun koetsier. 'Een uurtje, misschien twee.'

'Daar gaan we dan,' mompelde Bibi, terwijl Pippin achter haar aan uit de wagen sprong.

Van achter het raampje keek de smokkelaar hen met een geïrriteerde blik aan.

Sera nam Pippin in haar armen voordat hij op de sneeuwklodjes kon plassen. Ze hoopte maar dat Othilde Eberhard van honden hield.

Een uur later ijsbeerde Sera langs het meer aan de rand van de tuin van Othilde Eberhard. Ze kon gewoon voelen dat de oude vrouw haar door het keukenraam in de gaten hield, waar ze zat na te denken over het aanbod dat Sera en Bibi haar zojuist hadden gedaan. Het kwam neer op het volgende.

Laat het enige beroep dat je altijd hebt uitgeoefend achter je.

Zet alles in op Lichtvuur.

Lichtvuur, het tegengif voor Duister: een goudkleurig, stofachtig goedje dat de dodelijke schaduwen die je met Duister kunt oproepen met gemak kan uitschakelen. Nadat ze zich met vleierende woorden over Othildes drempel hadden gelooft, hadden ze hun aanbod aan haar gepresenteerd... in combinatie met een kostbaar glazen flesje. De smokkelaar had al over de monsters in Fantome gehoord en ze kende de verhalen over de kracht van Lichtvuur. Wellicht was dat ook de reden dat ze geïntrigeerd op hun aanbod had gereageerd. Ze had aandachtig geluisterd toen ze uitlegden hoe ze het oude, magische tegengif voor Duister hadden ontdekt en wat ze ermee van plan waren. Ze wilden het recept perfectioneren en Fantome ermee overspoelen, zodat iedere inwoner over een voorraadje Lichtvuur zou beschikken. Bescherming tegen de Dolken zou hun greep op de stad verzwakken en voorgoed een einde kunnen maken aan hun kwaad-aardige Duistermagie.